

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam
Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In
Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo
Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Præfatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

DE CONVERSIONE OMNIUM
GENTIUM PROCURANDA.
LIBER NONUS,

Qui est de Iudæorum ad fidem Christianam
conversione procuranda.

P R Æ F A T I O.

Judæo-
rum con-
versio
difficilis.

Judæo-
rum con-
versio
Deo
grata.

Judæi
Deo o-
lim in
delicijs.

Pus conversionis Judæorum ad fidem Christianam, valde arduum ac difficile est, quia in eorum cordibus hætenus velamen perfidiæ hæret, & ob firmatam perfidiam & obstinationem, & scelera multa ac flagitia, quibus repleti sunt, duriores cæteris infidelibus effecti sunt. Non tamen desperandum est de eorum salute: potens enim est DEVS, qui vult omnem hominem salvum fieri, & ad lucem veritatis, quæ est Christus, perducere. Idcirco assiduis precibus, jejunijs, alijsque pænitentia operibus, & laboribus ad cælestis auxilium implorandum præmissis, hujusmodi opus cum omni charitate, & fervore peragendum est. Est enim DEO gratissimum, quod & his rationibus astruitur.

Prima: quia apertissimis Scripturæ Sacræ constat oraculis, Judæos olim à clementissimo DEO in delicijs habitos, & universis orbis terrarum nationibus prælatos. Hoc quippe genus hominum è posteritate Abrahæ, in suum quasi peculium cooptavit, cum eo mirum quendam providentiæ modum exercuit: pro ejus amplificatione ac tutela prodigia multa patravit: legem singulari prærogativa contulit: oracula creberrima ad singulos penè dies reddidit: in terram feracissimam cæcis Regibus Chananæis induxit: in augustissimo templo, cum ea gente velut pacto fædere, præsentissimè affuit: illustrissimis eam victorijs exornavit: missis Prophetis per tempora diversa erudit: ac denique (quod supremum est) misso in terram unigenito, & coæterno Filio suo, qui ex ea stirpe carnem assumeret, privilegio planè mirabili, inter universos Adæ posteros insignivit. Quocirca nequit sanè dubitari, quin ea gens DEO cordi fuerit, quod plurimis argumentis Scripturæ sacre pervincitur. Quod verò ob atrocissimum scelus in Christi morte commissum, à Deo repudiata fuerit, communis peccantium conditio est, licet gravius illa peccarit. Neque deceat profecto pios animos à Judæorum conversione alienari, quod humanæ salutis auctorem conjuratione facta interemerint. Quin potius Christianæ pietati mirificè congruit, gentis olim DEO charissimæ vicem adversam dolere, & de ejus respicientia sedulò agere.

Secunda: Qui DEI gloriam imprimis augere cupiunt (quales oportet nos esse) ea studiosius conantur, ex quibus DEI honor & laus major existit. Jam verò exploratum est, auctiorem DEI gloriam ex Judæorum, quam ex cæterorum infidelium conversione prodituram. Quis enim non videat longè gloriosius esse eos, qui Christo pertinaciter resisterunt, eique necem invidentissimè machinati sunt, mutata mente converti: quàm si alij quilibet, qui non a deo protervè peccaverunt, sed vel ignorantia vel errore colorato seducti sunt, fidei Christianæ colla subdant? Profecto fortior hic divina veritas & major Christi laus, fama que se prodit,

Tertia:

Tertia Salus ex Iudæis est, Ethnicorumque felicitas per Judæos ortum, nec leve inciementum accepit. Constat scilicet Apostolos ex ea stirpe genitos in orbem terrarum salutem invexisse, ac propagasse. Erit ergo Christiana gratitudine dignum, Judæis vicem rependere, ut quemadmodum selecti aliquot viri ejus generis, Ethnicis in culpæ morte jacentibus salutem nuntiarunt, ita è populo Christiano è Gentilibus coagmentato selecti multi, ad Judæos gravi lethargo sopitos, & excæcatos destinentur, ut candidissimam divinæ fidei lucem aspiciant,

Quarta: plurima sunt vaticinia facta, quibus Judæorum conversio promittitur: & omnino patet eam conversionem per Christi ministros senescente mundo optatum finem fortitorem. Ita docet Augustinus libro 2. de Civitate Dei. c. 29. *Per ELIAM, inquit, magnum mirabilemque Prophetam, exposita sibi lege, ultimo tempore ante iudicium, Iudæos in Christum Dominum nostrum esse credituros, celeberrimum est in sermonibus, coram tribusque Fidelium. Ipse quippe ante adventum iudicis Salvatoris, non immerito venturus creditur. Cum venerit ergo, exponendo legem spiritualiter, quam nunc Iudæi carnaliter sapient, ad Christum verum eos convertet.* Nec modò quod diximus de ELIA, & predictum est à partibus, id sola ex traditione fidem capit: sed etiam ex ipsa Scriptura; Nam Malachias extremis verbis suæ prophetiæ hoc ipsum vaticinatus est de ELIA: facit enim Deum hæc loquentem: *Ecce ego mittam vobis ELIAM Prophetam, antequam veniat dies Domini magnus & horribilis: & convertet cor patrum ad filios, & cor filiorum ad patres eorum, ne forte veniam & percutiam terram anathemate.* Loqui Malachiam propriè & secundum literalem sensum, de ELIA Propheta, & non de Joanne Baptista indicant verba illa Malachiz: *Antequam veniat dies Domini magnus & horribilis: quo haud dubiè significatur secundus Domini adventus, qui futurus est magnus & horribilis, cuiusque testis & præco futurus est Elias.* Confirmat hoc auctor libri Ecclesiastici in Cap. quadragesimo octavo: ubi laudans Eliam Prophetam, & de ipso commemorans prædicta verba Malachiz, sic ait: *Qui scriptus es in iudicijs temporum, lenire iracundiam Domini, conciliare cor patris ad filium, & restituere tribus Jacob.* Quis igitur converteret aversos, nisi qui Divinæ veritatis conscius est? Aut quomodo implebuntur Scripturæ, per quas nobis DEI voluntas innotuit; nisi qui eas callent (Christiani videlicet) & sincère interpretantur, earum veritati famulentur? Etenim parum se fidum DEI ministrum exhiberet, qui attentè perpendens promissa DEI à Prophetis prædicta non eniteretur ea, quoad posset, explere. Nam si certissimum est, Judæos sub finem mundi ad Christum convertendos, eique cultum insignem allaturos, ut oracula sacra Patresque fatentur; quid ergo cogitant Ministri Christi, aut quomodo non cogitant senescente jam mundo adesse tempus Judæos evocandi, ac reducendi ad mitissimum Regem suum? Porro ante annos mille quingentos Apostolis ipsis videbatur hora novissima adventare, ut præteream posteriores Patres, qui novissimam tubam præsentire sibi videbantur. Quomodo ergo nunc mundo ad interitum evidentius festinante Ecclesiæ Prælati non properant divinis prædictionibus inservire?

Quinta, ab opportunitate; sanè, tamen si neque antiquissimæ Prophetiæ, neque mundi exitus instaret, ipsa per se Judæorum conditio, præsensque afflictæ gentis calamitas, veros Christi servos perurgere deberet ad opus maturandum. Eo quippe infamæ & vexationis Hebræi severo DEI iudicio devoluti sunt, ut (si accederet mediocri Principum Christianorum diligentia) facile Christo nomen daturi credantur. Neque omnes si adeo vecordes sunt, ut non animadvertant, gentem per tot sæcula post Christi mortem, à Deo derelictam, & ab universis hominibus ludibrio habitam, multum in Christi morte peccasse, jureque aliquid suspectum in ea fide quam colunt reperiri posse. Qua certè in causa à Christianis Doctoribus convinci possent, calamitateque propria eruditi, & rationibus permoti resipiscerent.

Sed ab exemplo: princeps Apostolorum ijs, qui erant ex circumcisione, uti genti DEO charissimæ, prædicator, & rector designatus fuit: ut pateat rem pretiosissimam fidelissimo Apostolo creditam, & magni à DEO factam. Ex quo efficitur, eos, qui petri legatione funguntur, & pro eo præsent, in hoc ipsum debere opus incumbere. Imò si rem ipsam attentè perpendamus, JESVS Christus Redemptor noster, non modo è stirpe Judæ ortus est, (quod abundè sufficeret, ut animiverè pij gentem hanc Christo reconciliare niterentur) verum & ipse per se ipsum in opus conversionis Judæorum incubuit, ut minister circumcisionis, quod planè mirum est; satisfique convinci opus hoc, quod persuadere conamur, voluntati Christi congruere, & opus verè Christianum appellari debere. Etenim omninò planum videtur sacrificium hoc æterno Patri acceptissimum fore. Si enim naturalem unigenitumque Filium in hoc opus legavit, ecquis non fateatur, adoptivos filios rem illi pergratam facturos, si exemplaris sui vestigijs insistant?

His

His rationibus Apostolici viri erecti, atque studio divini nominis incensi, torporem excutiant: & intima commiseratione gentis excæcæ ac derelictæ commoveantur, ut reliquæ Israël salvæ fiant. Quare merito plures sancti Patres, ac summi Romani Pontifices ad hoc opus diligenter obeundum, Præsules Ecclesiarum sæpè admonuerunt & excitarunt: multique alijs modis conati sunt eos ad viam veritatis reducere, ut constat ex Bulla Nicolai PP. III. incipiente *Vincam feret*: quæ habetur in Bullario Tom. I. & Clementis V. in Concilio Viennensi, eo sine instituit scholas & lectiones trium linguarum Hebraicæ, Chaldaicæ, Arabicæ, ut plenius habetur in *Clement. prima* de Magistris. Quæ constitutio postea fuit renovata in Concilio Basiliensi *sess. 19.* cupientes illius Concilij Patres, ut Judæi omnes Evangelicam veritatem agnoscerent, & in ea postquam cognovissent fideliter perseverarent. Ac denique Gregorius XII. ut Judæorum saluti oportunitus provideretur, specialem & salutarem edidit Constitutionem (quæ incipit, *Sacra Mater Ecclesia*), de prædicatione verbi Dei faciendâ Judæis semel in hebdomada. Quare Episcopi & Prælati nihil præmittere debent, quò eos ad fidem perducant, ut aliqui saltem ex eis salventur: ostendendo eis ex veteris legis, & prophetarum libris Salvatorem nostrum JESUM Christum: ut in Actis Apostolicis B. Paulum & alios Apostolos sæpè tecisse legimus.

Ordo servandus.

Pro Judæorum conversione tria curabimus. Primum recensitis Judæorum erroribus, ostendemus Christum Dominum Messiam fuisse in lege promissum, neque alium expectandum esse, Secundo, de modo juvandi Judæos, & ratione agendi cum illis, ut ad fidem Catholicam perducantur. Tertio, de communicatione cum Judæis, in quibus casibus sit prohibita, & quæ illis agentibus inter Christianos prohibeantur, dicemus.

LIBER IX.
PARS PRIMA.

De erroribus præcipuis Judæorum, & eorum
confutatione.

Judæorum errores.

UDæorum hæreses sive errores præcipui omnibus manifesti sunt: ad hos vero potissimum reducuntur: primo, Christum dicunt purum fuisse hominem, falsum prophetam, seductorem: quare alium Messiam in lege promissum expectant. præterea novum testamentum profusè respiciunt. Ac denique articulos fidei nisi creationis non credunt. Habent etiam errores alios plurimos apud Thalmud, de quibus infra dicemus.

Scriptores ad hoc versus eosdem veteres ac recentes.

S. Justinus Mart.
S. Cyprianus
Eusebius
Cassianus
S. Ambrosius
S. Augustinus
S. Hieronymus
S. Gregorius
S. Nylseus
S. Joannes
S. Chrysostr.
S. Cyprianus
S. Leo P.

Adversus Judæorum errores ex antiquis Patribus scripserunt, Sanctus Justinus Martyr in *dialogo cum Triphone Judæo*, de veritate Christianæ Religionis: S. Cyprianus Episcopus & Martyr. *lib. 1. & 2. contra Iudæos ad Quirinum*, & in Tractatu sibi ascripto de *montibus Sina & Sion adversus Iudæos*: Eusebius Cæsariensis *lib. 1. & reliquis sequentibus de Demonstratione Evangelica*, cujus etiam libri de præparatione Evangelica conferunt in permultis capitibus: S. Ambrosius in *libris de vocatione gentium*: S. Augustinus, cum *Oratione de 5. hæresibus adversus Paganos, Iudæos, Manicheos, Arianos, & Sabellianos*, tum *Orat. seu concione ad catechumenes contra Iudæos, Paganos, & Arianos*, Item alia *Orat. adversus Iudæos*: S. Hieronymus in *varijs Commentarijs veteris ac novi Testamenti*, & compluribus opusculis atque Epistolis: S. Gregorius Nyssenus libro de *Trinitate adversus Iudæos*: & libro ei ascripto de *cognitione Dei*: Chrysostr. in *Homilia 44. in Matth. c. 12. Cum spiritus immundus*, in *Homilia seu sermone de Evangelio Nuptiarum factæ sunt*, contra Judæos, Gentiles, & Hæreticos, & in *V. Orationibus contra Iudæos*: S. Cyrillus Alexandrinus libro *adversus Iudæos*, & in *libris contra Iulianum Apostatam*: S. I. eo papa *Sermone 11. de Nativitate Domini*, ubi contra Judæos expectantes Messiam hominem: Sanctus Isidorus Hispalensis *lib. 1. contra Iudæos*, & *lib. 2. de vocatione gentium* ad sanctam fororem suam Florentiam, & alij ex veteribus, quos prolixum esset enumerare,

Ex